

प्रभुतरुण

वर्ष ४८

अंक १०

मुंबई

एप्रिल २०१५

पाने ६

किंमत रु. १

(स्थापना : तारीख २५ ऑगस्ट १९२३)

तत्त्वाचा बंदा जीव । मूर्तीला कोण विचारी?

www.prabhutarun.org

संपादिका: सुहासिनी कीर्तिकर

कार्यकारी संपादक मंडळ : मिनाक्षी जयकर, मयुरा नायक, संजना कोठारे, वैजयंती कीर्तिकर

संपादकीय

पाकदर्पण

—सुहासिनी कीर्तिकर

माझ्याकडे रसग्रहणासाठी, सदरलेखनासाठी काही पुस्तके येतात. ('दृष्टिक्षेप' हे सदर) अलीकडेच त्यात एक छोटेखानी, पण वेगळेसे पुस्तक आले. प्रतिभा रानडे यांनी संपादित केलेले 'नल पाकदर्पण' असं या पुस्तकाचं नाव. मूळ पुस्तक संस्कृतमध्ये. महाभारतकालीन. हा ठेवा होता दुर्गाबाई भागवतांकडे. अत्यंत दुर्मिळ असा. अशा अनेक दुर्मिळ संहिता लोकवाङ्मयाच्या अभ्यासक म्हणून दुर्गाबाईंनी मिळवलेल्या. अंजली कीर्तिकरकडे त्यातल्या काही सोपवल्या. त्या गेल्याच. मात्र दुर्गाबाईंची मुलाखत घेतल्यावर 'नल पाकदर्पण' मात्र प्रतिभा रानडेकडे सोपवले गेले. महाभारताचा काळ. पोथीस्वरूप लेखन. संस्कृत भाषा आणि पाकसाहित्याची त्यावेळची नावं. पण प्रतिभाताईंनी अनुराधा जामखेडकरांची भाषांतरासाठी मदत घेतली. काही पदार्थांच्या कृतीसाठी वा पदार्थगुणांसाठी वैद्य दीप्ती नेने मदतीला आल्या. दुर्गाबाईंनी जपलेला ठेवा असा आपल्यासाठी खुला झाला. 'संस्कृतीतील श्रीमंती ओळखण्याचा एकमेव निकष हा तेथील खाद्यपदार्थांशी निगडित असतो.' - असं 'बर्नॉर्ड शॉ'ने म्हटलंच आहे. पाठारे प्रभूंची संस्कृती या निकषाने मोजायची तर आपण आजही खूप खूप श्रीमंत आहोत. महाभारत काळात राजा नल यानेही परभांना आवडेल अशा सामिष निरामिष (सिवशी निवशी) पाककृती सांगितल्या आहेत. खरं तर महाभारतातील भीमच आपल्याला बल्लवाचार्य म्हणून आजवर परिचित होता. पण नल राजा म्हणतो की राजाने राज्य करण्यासाठी सुदृढ असलं पाहिजे. त्याची बुद्धी चलाख असली पाहिजे. निर्णयक्षमता तगडी असली पाहिजे आणि सिंहासनावर बसल्यावर डोक्यावर टांगती तलवार असली तरी त्याला झोप चांगली लागली पाहिजे. यासाठी त्याच्या

आचारविचारांवर संस्कार हवेत. हे संस्कार तो करित असलेल्या आहारावर अवलंबून असतात. कसं खावे (म्हणजे मांडी कशी घालावी, पाठीचा कणा कसा राखावा, श्वासनियंत्रण करून खाण्याचा आस्वाद कसा घ्यावा, दिवसाच्या प्रहराप्रमाणे वेगवेगळ्या अन्नाची वर्गवारी कशी करावी, सामिषनिरामिषचे प्रमाण काय असावे इ. इ.) काय खावे (ऋतुमानाप्रमाणे त्यात बदल कसे करावेत, स्वतःच्या प्रकृतीनुसार काय वर्ज्य करावे. इ.) किती खावे (लढाईला जायचे असल्यास मिताहार, कलोत्सव असल्यास म्हणजे सणावारी मिष्टान्नाचे प्रमाण अधिक इ.) केव्हा खावे याविषयी नलराजाने स्वानुभव देऊन निगुतीने खाद्य पदार्थांच्या कृती दिल्या आहेत... विविध अशा.

साधे तूप करण्याची कृती घ्या. मलई मडक्यात कशी साठवावी, तिला विरजण कसं लावावे, लोणी काढल्यावर ते केळीच्या किंवा हळदीच्या पानावर ठेऊन कसे धुवावे, कसे मंद विस्तवावर कढवावे, त्यात पोषक अशी द्रव्ये कशी घालावीत (म्हणजे एकात विड्याचे पान कढवताना घालायचे असे नलराजा सांगतो; तर दुसऱ्या कृतीत हळदीचे किंवा रान तुळशीचे पान. कधी सुगंधी तुपासाठी त्यात गुलाबाच्या, चाफ्याच्या, वाळादर्भाच्या अंशाचीही भर घालतो.) ते येते. आपले रोज पिण्यातले ताक, पण त्यांच्याही नाना परी. सैधव टाकून, जिरेपूड टाकून, पुदिना टाकून, जाडसर घुसळून, कधी गाळून गाळून पातळ करून, कधी जास्त आंबवून, कधी निरसेच... जवळजवळ ताकाचे पंधरा प्रकार दिले आहेत त्याच्या त्या त्या गुणधर्मासकट. अशी 'नल पाकदर्पणा'त एकूण अकरा प्रकरणे आहेत. रोजच्याच जेवणातील पदार्थांची. तऱ्हेऱ्हेच्या खिरी त्यात (पान २ कॉलम १ वर)

विस्तारीत संपादकीय

किती जवळ किती दूर

—भक्ती शेठे

नमस्कार

प्रभुतरुण या अंकात हा माझा पहिलाच अग्रलेख. कै. श्री. सुहासकाका कोठारे आणि कै. श्री. विहंगकाका नायक यांना वंदन करून मी माझ्या अग्रलेखाला सुरुवात करते.

आजचा काळ हा गुगल, फेसबुक, व्हॉट्स अप, ट्विटरचा काळ, या काळात जन्मलेली सर्व मुले अतिशय भाग्यवान म्हणायला काहीच हरकत नाही. इवल्याशा पोराना मोबाईलमधील ॲपस् व्यवस्थित माहित असतात व हाताळताही येतात. इंटरनेटवर कुठे? काय? कसे? शोधायचं म्हटलं तर त्यांचा हात कुणीही धरू शकणार नाही. वडीलधाऱ्यांना यातील एखादी गोष्ट शिकवायची असल्यास त्यांचा उत्साह दांडगा आणि आनंद तर पराकोटीचा असतो.

पण खरंच हा काळ म्हणजे एकदम फास्ट ट्रॅक. एका जागी बसूनच काय, पण चालताना, फिरताना, खाताना, पिताना देखील जगातील कानाकोपऱ्यातील व्यक्तींशी अगदी सहजपणे संवाद साधणे आता शक्य झाले आहे. एखाद्याच्या किचनमध्ये काय पदार्थ शिजतोय, यापासून ते कुणाकडे कुठल्या तारखेला, कुठे कंडोलन्स मीटिंग आहे याचेही अपडेटस् काहीही कष्ट न करता सहज मिळू लागलेत. दिवाळी, दसरा कोण कसे साजरे करतात, काय काय गोडधोड पदार्थ बनवतात. आपापल्या घरी कशाप्रकारे गेट टू गेदर करतात, वेगवेगळ्या खमंग रेसीपीची माहिती म्हणू नका, की असंख्य सुविचारांच्या लाटा म्हणू नका या सगळ्यांच्या बित्तंबातम्या आपल्याला सतत मिळत असतात. जग हे जणू आपल्या पाच बोटांच्या मुठीत सामावू लागले आहे याची खात्री पटते. या तंत्रज्ञानाचे जितके कौतुक करावे तितके थोडे आहे. 'करलो दुनिया

मुठ्ठी मे' हे ब्रीदवाक्य खऱ्या अर्थाने सार्थ ठरले आहे. वेळ हा कसा व किती जातो याचे हे न सुटणारे गणित आहे. पण जो यात बुडतो त्याचा वेळ अगदी मज्जेत जातो. अनोळखी लोकांच्या ओळखी होतात. आपला मित्रपरिवार हा बहरत जातो. कधीकधी तर त्याचे रूपांतर घनदाट जंगलात होते. असो....

पण ज्याच्याकडे हे व्हॉट्स ॲप, फेसबुक प्रकार नाहीत किंवा या सगळ्यात ज्यांना फारसा रस नाही, त्यांचं काय होत असेल? अशांना तर ही आजची पिढी आऊटडेटेड ठरवतील ह्यात काही शंकाच नाही. अशीही माणसे या समाजात वावरत असतीलच किंबहुना आहेतच. की जी जाणूनबुजून या तंत्रज्ञानाचा वापर करणे टाळतात किंवा त्यांना ते येत नाही. जी वर्षानुवर्षे माणसाची भुकेलेली असतात, जी बोलायला खूप आसुसलेली असतात, बोलकी असतात... मग या सर्वांचे या वातावरणात काय बरं होत असेल?

हल्ली घराघरात सगळ्यांकडे मोबाईल हा असतो आणि ही सारी मंडळी चॅटिंग करणे या कार्यात कायम गुंग असतात असे काहीसे चित्र सर्वसाधारणपणे पाहायला मिळते. पण जे मोबाईलविना असतात ते मात्र एकटे, एकाकी पडून जातात. पडले जातात. समोर माणूस तर आहे पण त्याला यांच्याशी बोलण्यापेक्षा मोबाईलवर चॅटिंग करण्यात जास्त आनंद मिळतो. मग यांची मानसिकस्थिती काय होत असेल याचा विचार कोणी केला आहे का कधी? आपला परिवार आपण संध्याकाळी ऑफिसमधून परतण्याची वाट पाहत असतो. घरी आल्यावर आजचा दिवस कसा गेला हे घराच्यांना जाणून घ्यायचं असतं व दिवसभरातल्या घडामोडी सांगायच्या असतात, पण ती माणसं मात्र चॅटिंगमध्ये मशगुल. "आम्ही घरी आलो आहोत ना" यातच काय ती (पान २ कॉलम ३ वर)

(पान १ कॉलम २ वरून)
आहेत अन् भरपूर प्रकारचे भात आहेत. त्यातील मांसाहारी बिरयाणी वाचताना तर मला परभिणीच्या बिरयाणीचीच आठवण झाली. मटणाचे तुकडे किती आकाराचे करावेत. त्याला मसाले कोणते आणि कसे चोळावेत. या मसाल्यात दालचिनी, लवंग नाही. कारण महाभारतकाळात हे दुर्मीळच. या बिरयाणीला सुगंधी करण्यासाठी मडक्यात खाली कापूर ठेवायचा, मधल्या थरात केवडा अंधरायचा आणि वर तोंडाशी ती वाढण्याच्या वेळी जुईची फुले पसरायची. या कापूर केवडा, जुईचे पोषक गुणधर्मही सांगितले आहेत. केशरकाड्या मात्र नाहीत. गाढवीच्या दुधापासून केलेले तूप वापरायचे म्हणजे क्षात्रतेज वाढते!

या सगळ्या पाककृती ऋतुपर्ण राजाला नलराजाने सांगितल्या आहेत. त्यामुळे अधमधे ऋतुपर्ण राजा अनेक शंका विचारतो. उदा - तेल आणि कापूर यांच्या मिश्रणाने पदार्थ विषारी नाही का होत? त्याचेही निरसन नलाने केले आहे. ऋतुपर्णाची अशीच एक शंका होती की राजाकडे जेवण्यासाठी सुवर्णपात्र (सोन्याचे ताट) असताना त्याने ताक, सूप (या 'सूप' प्रकरणात विविध वरण, आमट्याही आहेत.) असे पातळ पदार्थ सुपारीच्या पानाच्या वाटीत (द्रोणात) का घ्यायचे? बिरयाणी केळीच्या पानावर का घ्यायची? त्याला नलराजाने फार चांगले उत्तर दिले आहे. सुपारीत कीटकांना दूर पळविण्याची शक्ती असते. तिचा अर्क अन्नासवे पोटात गेला तर तो कुमिनाशक असतो. केळीच्या पानाचा रंग (हरितद्रव्य) पोटात गेला तर प्रतिकारशक्ती वाढते आणि निसर्गोपचार होतो. (म्हणून तर आपण आजही श्रावणी सोमवार केळीच्या पानावर जेऊन

सोडतो.) पूर्वीच्या काळी पंगती जेवायच्या त्या पत्रावळी आणि द्रोणावरच भागवून. आता सगळेच निसर्गोपचार कृत्रिम होत आपण एक वेगळाच भागाकार केलाय! असो. म्हणजे सुवर्णपात्र असूनही या हरितपात्रांची खासियत नलराजाच्या ध्यानी होती. 'नलपाकदर्पण' असे एकूण अकरा प्रकरणांचे आहे. आपल्याला 'गृहिणीमित्र' माहिती असते. ते आपल्या आधीच्या तीन पिढ्यांपासून चालत आलेले. हे पाकदर्पण तर कित्येक शतकांपूर्वीचं. म्हणून कौतुक वाटतं.

सध्या एप्रिल चालू आहे. परीक्षांना आलेली भरती आता ओसरते आहे. येणाऱ्या सुट्ट्यांमध्ये मोठ्याछोट्यांचे काय काय बेत असतील! या मनोरंजक आखणीमध्ये छोट्यांसाठी एखादा दिवस सोपीशी पाककृती असायला हरकत नाही. छोट्यांसाठी म्हणजे छोट्यांनी करण्यासाठी (पूर्वीचे पॉटचे आईस्क्रीम, घरगुती पाव, बिस्किटे, एकत्र मिळून छोट्यांनी खराखुरा स्वयंपाक करून खेळायची भातुकली, भेळ असे सुट्टीसाठी खास बेत असत. आता तसलं कुठलं काय? पण असं असलं तरी सुट्टी मात्र असतेच. आनंदही असतो.) तो आनंद वाढविण्यासाठी चूल - गॅस - भाटी (ओव्हन) न वापरता छोट्यांना 'मावामिश्री' लाडू करता येतील. कसे? अहो, दोनशे ग्रॅम मावा घ्यायचा. दोशने ग्रॅम पनीर. दोन्ही 'क्ले' कुस्करल्यासारखं एकत्रित छान मळायचं. त्यात शंभर ग्रॅम पिठी साखर घालायची. वाटलं तर घाला की वेलची पूड. नाहीतर गरजच काय? या मिश्रणाचे चांगले लाडू बांधायचे आणि गट्टम करायचे. काऽऽय? - हे अस्मादिक 'पाक अर्पण' तुम्हा सर्वांसाठी. हॅपी हॉलिडेज!

बागेश्री धुरंधर परीख

महाराष्ट्राच्या न्यायसंस्थेमध्ये मॅरेज काऊन्सेलिंगच्या पायोनियर म्हणून ज्यांचा उल्लेख केला जातो. त्यानंतर मुंबई कुटुंब न्यायालयाच्या न्यायाधीश व निवृत्तीनंतर आपल्या

अनुभवाचा व ज्ञानाचा समाजाला फायदा व्हावा ह्या दृष्टीने विलेपार्ल्याच्या लोकमान्य सेवा संघामध्ये त्यांनी दिलासा ह्या संस्थेची ज्येष्ठ नागरीकांसाठी सुरू केलेलं समुपदेशन व मदतवाहिनी, तसेच आतापर्यंतचे वैवाहिक समस्यांविषयीचे लेखन, त्याचप्रमाणे शिल्पकला, चित्रकला व रांगोळी ह्यामधील नैपुण्य व नाट्यस्पर्धांतील अभिनयाची पारितोषिके अशा त्यांच्या अष्टपैलू व्यक्तिमत्त्वाचा सन्मान म्हणून विलेपार्ल्याच्या चां. का. प्रभु मंडळाच्या स्नेहशलाका शाखेने गेल्या महिन्यात वार्षिक शिबीरामध्ये बागेश्रीताईंचा गौरवचिन्ह व पार्लेभूषण पुरस्कार देऊन सत्कार केला गेला.

विस्तारीत संपादकीय

(पान १ कॉलम ४ वरून)

धन्यता मानावी ही वृत्ती.

खरं तर सर्वत्र हेच चित्र आता पाहायला मिळते किंवा पाहायला मिळणार. तुम्ही जर डॉक्टरकडे गेलात तर तिथेही तेच. सर्व रुग्ण वा त्यांचे नातेवाईक लाईनमध्ये आपल्या मोबाईलवर चाळा करताना दिसतात. बसच्या रांगेतही तेच, ट्रेमध्येही तेच, लग्न, मुंजी, बारसे एवढंच कशाला, अंतःदर्शनाला आलेली काही मंडळी ही मोबाईलला खिळलेली असतात. चालता बोलता प्रत्येक क्रिया ही मोबाईलशी जोडली गेलेली आढळून येते. वाट पाहणे आता किती सोपे आणि सहज होऊन बसले आहे ना! आजुबाजूला कुणी असो वा नसो, आपल्याला काही फरक पडत नाही. आपण बरे नी आपला मोबाईल बरा. त्याची बॅटरी चार्ज असणे व त्याकडे नियमित लक्ष ठेवणे ही आता जणू काळाची गरज बनत चालली आहे.

हल्ली दिवस उजाडतो तो व्हॉट्सअप वर निरनिराळ्या ग्रुप्स वर सकाळी सकाळी गुड मॉर्निंगचे मेसेज पाठवूनच. पण आपल्या घरच्यांना गुड मॉर्निंग करावे याची पुसटशी कल्पनाही मनाला शिवत नाही. बहुधा ही प्रथा ह्या फेसबुक व व्हॉट्सअपवाल्यांनी अजून सुरू केलेली नसावी म्हणून असेल कदाचित. पुढे प्रसाधनगृहात बसून रात्रभरातील गप्पा, विनोद ह्यांचा आस्वाद घेणे सुरू होते. त्या नोटीफिकेशनचा आवाज येताचक्षणी जीव इतका कासावीस होतो की, कधी एकदा तो संदेश वाचतो आणि आपले हजेरीरूपी उत्तर पाठवतो याची जणू जीवघेणी घाईच असते. दप्तरीही तेच. वेळ मिळेल तेव्हा फेसबुक नाहीतर व्हॉट्सअप पाहणे, एकमेकांशी समोरासमोर बोलण्यापेक्षा ह्या माध्यमाचा उपयोग जास्तीत जास्त केला जातो. दूरसंच हे करमणुकीचं मोठं माध्यम जरी असलं तरीही हातातल्या मोबाईल वरचं संभाषण जास्त उजवे ठरते.

आपल्यासमोर बसलेला माणूस शरीराने जरी तिथे असला तरीही मनाने, विचाराने तो कुठे आहे याचे चोख उत्तर हे माध्यमच देऊ शकते. दूरवर असलेल्यांशी संपर्क व संवाद साधण्यासाठी निर्माण झालेलं हे तंत्रज्ञान काही अंशी एक व्यसन बनत चाललेलं आहे. समाज हा इतक्या झपाट्याने बदलत आहे की जर ह्या प्रवाहाबरोबर नाही जाता आलं, तर एक तर हरवून जाण्याची, नाहीतर वाहून जाण्याची भीती असते. जुन्या मित्र परिवाराशी पुन्हा भेट होणे जे पूर्वी दुर्मिळ किंवा अशक्य झालं होतं. त्याचबरोबर विदेशी स्थायिक झालेले आपले नातेवाईक, आपलेष्ट यांच्याशी संपर्क साधणे या तंत्रज्ञानामुळे शक्य झालं आहे. हा

प्रामाणिक व प्रांजळ हेतू जरी या तंत्रज्ञानाचा असला तरी एक करमणुकीचे नवे साधन म्हणून त्याकडे पाहिले जाणे व त्याचा अवास्तव अतिरेक करणे हे केव्हाही वाईटच.

बरं, या माध्यमातून कुठले फोटो, कसल्या क्लीपिंग्स आणखीन काय काय पसरवलं जातं किंवा जाऊ शकते याची कल्पनाही न करणे बरे. आज शाळेतील विद्यार्थी सर्रासपणे मोबाईल वापरताना दिसतात. मुलं घराबाहेर पडतात त्यांच्या सुरक्षेचा हेतू बाळगून पालक त्यांना ही सुविधा उपलब्ध करून देतात. पण याचा गैरवापर तर होत नाही ना? हा मनात विचार येऊनसुद्धा पालक सुरक्षेला प्राधान्य देतात. हा एक स्वतंत्रपणे चर्चेचा आणि वादाचा विषय होऊ शकतो. या अशा कलियुगात स्वतःवर ताबा ठेवणे व संयम बाळगणे म्हणजे एकप्रकारे शिवधनुष्य पेलण्यासारखेच आहे.

या इंटरनेटच्या माध्यमातून काहीही करणे सहज, सोपे झाल्याने अगदी खरेदीपासून ते विक्रीपर्यंत व लग्न ते सोडचिठ्ठीपर्यंत काहीही साध्य करणे आता काही नवल उरले नाही. पण घरातल्यांना वेळ देणे, आनंद देणे, प्रेम देणे, निखळ मनसोक्त गप्पा मारणे तेही कुठल्याही माध्यमाचा वापर न करता (स्माईली किंवा स्टीकरचा वापर न करता) म्हणजेच खऱ्या अर्थाने तुम्ही आयुष्य भरभरून जगणे. हे तंत्रज्ञान येण्यापूर्वी जे साधे, सोपे सरळ आयुष्य जगत होतो त्याचा विसर पडता कामा नये. दूरवर असलेल्यांना जवळ आणता आणता तुम्ही जवळच्यांना तर दूर लोटत नाही ना ह्याचं भान सदैव असणे गरजेचे आहे.

*

पाठारे प्रभु महिला समाज

पाठारे प्रभु महिला समाजातर्फे शताब्दीनिमित्त रविवार, दिनांक ३ मे, २०१५ रोजी दुपारी ४ वाजता पाठारे प्रभु को-ऑप. हाऊसिंग सोसायटीच्या सांस्कृतिक केंद्राच्या सभागृहात, गायत्री मंदिराशेजारी, प्रभुनगर, १२वा रस्ता, खार(प.) येथे मास्टर शोफ श्री. तुषार देशमुख यांचा पाककलाकृतीच्या प्रात्यक्षिकांचा कार्यक्रम आयोजित केला आहे.

तसेच त्याचदिवशी दुपारी ३ वाजता 'पाठारे प्रभु रुचिरा' ही पाककृतीची एक तासाची स्पर्धा शोफसमोर घेण्यात येईल. पहिल्या ३ क्रमांकाना आकर्षक बक्षिसे देण्यात येतील. स्पर्धेत भाग घेणाऱ्या सर्व उमेदवारांना बक्षिसे देण्यात येतील. स्पर्धेतील श्ला क्रमांक - रु. ५,०००, २रा क्रमांक- रु. ३,०००, ३रा क्रमांक- रु. २,०००

'पाठारे प्रभु रुचिरा' खास किताब मिळविणाऱ्या स्त्रीला 'पैठणी' देण्यात येईल.

(पान ५ कॉलम ३ वर)

लेखांक-४

अर्थसंवाद

-सौ. उर्वशी आनंद धराधर

आपले आर्थिक नियोजन यशस्वी व्हावे असे सर्वांनाच वाटत असते. आर्थिक साक्षरता ही फार महत्त्वाची असते. प्रत्येकजण काहीनाकाही व्यवसाय नोकरी करत असतो. आपली उपजीविका नीट चालावी, प्राथमिक गरजा भागून, हौस-मौज व चैन करता यावी हे प्रत्येकाला वाटत असते. आपले आयुष्य सुरळीत पार पडावे, संकटे विघ्ने येऊ नयेत, आरोग्य छान रहावे अशी इच्छा आपण नेहमी करत असतो. आपला संसार थाटल्यावर आपल्या मुलाबाळांना उत्तम शिक्षण मिळावे त्यांचा सर्वांगीण विकास व्हावा यासाठी, आपण नेहमी प्रयत्नशील असतो. आपली इच्छाशक्ती प्रबळ असते आपण नेहमी मोठी स्वप्न पाहत असतो. हे अगदी योग्यच आहे. वृद्धापकाळी आपला फिटनेस नीट रहावा, आपण परावलंबी नसावे याहून दुसरे काय बरे अपेक्षित असतो.

पण हे सर्व यथासांग होण्यासाठी आर्थिक नियोजन करणे महत्त्वाचे आहे ही गोष्ट वाटते तेवढी अवघड नाही. त्यासाठी खूप काही शिकावे लागते असेही नाही. आपल्याकडे किती पैसे येत आहेत व आपण कितीपर्यंत खर्च करू शकतो व बचत टाकू शकतो याचा योग्य अंदाज म्हणजेच आर्थिक नियोजन होय.

आपले मासिक उत्पन्न व खर्च यावर हे नियोजन अवलंबून असते. आपण पाहतो की कित्येकांचे हे नियोजन चुकते तर कित्येक जण हे नियोजन करण्याच्या भानगडीतच पडत नाहीत. मिळतील तेवढे पैसे खर्च करत राहणे हेच त्यांच्या जीवनाचे सूत्र असते. त्यामुळे कित्येक वेळा खर्च हा उत्पन्नापेक्षाही अधिक होतो. फक्त वर्तमानाचा विचार केला जातो. शिवाय सध्याच्या क्रेडीट कार्डांच्या युगात आधी खरेदी व नंतर पैसे भरणे हे शक्य होत असल्यामुळे वर्तमानकाळ मजत जातो. पण भविष्यकाळाचा अजिबात विचार केला जात नाही. मग क्रेडीट कार्डांचे स्टेटमेंट आल्यावर त्यावरील आकारलेले व्याज पाहिल्यावर डोळे पांढरे व्हायची वेळ येते. भविष्यात खरेदीला तरतूद केली जात नाही.

घरी मुलाचे वा मुलीचे लग्नकार्य असेल, त्यांच्या उच्चशिक्षणाची तरतूद हवी असेल. घरात कोणाला मोठा आजार वा अपघात झाला तर भविष्यात आर्थिक नियोजन नीट नसेल तर मग फार मोठे कर्ज काढावे लागते हे कर्ज व्याजासकट फेडताना नाकीनऊ येतात तेव्हा आतापर्यंत काहीच शिल्लक न ठेवल्याचा पश्चाताप करण्याची वेळ येते.

जर आपण आपल्या दरमहा उत्पन्नातून काही पैसे बाजूला काढले तर भविष्यकाळात या आर्थिक नियोजनाचा निश्चितच फायदा होतो. आपल्या

उत्पन्नानुसार आपल्या गरजांची विभागणी करता आली पाहिजे. भविष्यकाळातील गरजांसाठी हळूहळू थोडे थोडे पैसे बाजूला काढून बचत केली पाहिजे. आपण दरमहा बाजूला काढून ठेवलेले पैसे कोठे ठेवायचे याचा योग्य निर्णय घ्यावा लागतो.

बँकांच्या बचत खात्यात आपण शिल्लक टाकू शकतो. पण यात व्याज ४ टक्केपर्यंतच मिळते. काही बँका ४ टक्के ते ८ टक्केपर्यंतही व्याज देतात. पण दैनंदिन किरकोळ गरजा, टेलिफोन-मोबाईल बिल, घरभाडे इत्यादीसाठी आपण गरजेप्रमाणे यातून पैसे काढू शकतो. याहून जास्त शिल्लक बँकांच्या मुदतबंद ठेवींमध्ये ठेवता येते. पण ही ठेवताना ४ ते ५ वर्षांपर्यंत मुदत असते. बँकांची निवड काटेकोरपणे करणे गरजेचे असते. बँकांच्या वेबसाईटवरून अथवा त्यांचा वार्षिक अहवाल पाहून ही गुंतवणूक केली पाहिजे. केवळ एखादी बँक जास्त व्याज देते पण ती आर्थिकदृष्ट्या सबळ नसेल तर आपणास आपले मुद्दलच परत मिळणे धोक्याचे होते. कित्येक अशक्त बँका बंद झालेल्या आपण पाहतो.

ज्या बँका सतत नफ्यात आहेत ज्यांची बुडत कर्जे खूप कमी आहेत, ज्यांनी ठेवीदारांसाठी बँकांनी उतरावयाचा विमा हप्ता भरला आहे. ज्यांचा ऑडिट दर्जा उत्तम आहे अशा बँकांत गुंतवणूक करणे हिताचे असते. ही माहिती आपण कोठल्याही बँकेत मुदतबंद ठेव भरण्यापूर्वी मागू शकतो.

कित्येकदा आपण पाहतो की, बऱ्याचशा बँकांमध्ये आपण आपली सेव्हिंग खाती उघडतो पण ती सर्व रोजच्या व्यवहाराला वापरत नाही. या खात्यांवर मग बँका दहा वर्षे जर खाते वापरले नाही तर ते इन ऑपरेटिव्ह ठरवून त्यातील रक्कम सरकार जमा होते. तेव्हा उगाचच दहा बँकांत सेव्हिंग खाती उघडून ठेवू नका.

मुदतबंद ठेवींवर वर्षाचे व्याज १०,००० रुपयांवर गेल्यास आपल्याला ह्या व्याजावर कर भरावा लागतो. पूर्वी सहकारी बँकांच्या भागधारकाला या बँका कर लावत नव्हत्या. पण आता ही सोय रद्द केली आहे. मात्र आपल्याला आपला स्वतःचा इन्कम टॅक्स रीटर्न भरताना हे व्याज दाखवून १०,००० रुपयांवर असल्यास कर भरावा लागतो. आपले उत्पन्न जर कमी असेल तर १५ एच फॉर्म बँकेला देऊन करमाफी मिळवता येते. तेव्हा कर न लागण्यापर्यंतची रक्कम आपण बँकांच्या मुदतबंद ठेवीत गुंतवू शकतो.

सर्व अंडी एकाच बास्केटमध्ये ठेवणे योग्य नाही. त्यामुळे काही शिल्लक ही जर आपली गरज मुलांच्या शिक्षणाला वा लग्नकार्याला असेल म्हणजे १० ते १५ वर्षे

आपण गुंतवणूक करू शकत असू तर ती चांगल्या दर्जाच्या म्युच्युअल फंडात गुंतवावी. त्यात कंपन्यांच्या भागामध्ये म्हणजे इक्विटी शेअरमध्ये ही गुंतवणूक करता येते. कंपन्यांच्या प्रगतीनुसार आपल्या गुंतवणुकीला कमी अधिक परतावा मिळतो. पण आपला म्युच्युअल फंड चांगल्या दर्जाचा असेल तर आपणास या गुंतवणूकीवर अधिकाधिक उत्पन्न मिळून भविष्यकाळातील मोठ्या खर्चाचा निभाव चांगला लागतो.

दरवर्षी सरकार बजेटमध्ये निरनिराळ्या तरतूदी करत असते. आपल्या उत्पन्नाचा कर आपणास किती कमी भरावा लागेल हा विचार आपण प्रत्येक जण करत असतो. पब्लिक प्रॉव्हिडंट फंडात आपण आपली शिल्लक टाकू शकतो. ही खाती पोस्ट ऑफिस किंवा काही राष्ट्रीयकृत बँकांत उघडता येतात. जास्तीत जास्त १.५ लाखापर्यंत व कमीत कमी ५०० पर्यंत गुंतवणूक या खात्यात करता येते. १५ वर्षांनी ही रक्कम काढता येते जर गरज लागलीच तर त्यात वर्षानंतर ५० टक्के गुंतवलेली रक्कम आपण काढू शकतो. ह्या गुंतवणुकीवरील व्याज हे करमाफ आहे. ही रक्कम ज्यावर्षी काढू त्यावर्षीही कर आकारला जात नाही. ही रक्कम उत्पन्नातून करमाफीसाठी वजा करता येते.

शिवाय आपण या वर्षी अर्थसंकल्पात सांगितल्याप्रमाणे सुकन्या - समृद्धी खाते उघडू शकतो. ही मुलींच्या कल्याणासाठी अनोखी बचत योजना आहे. मुलगी १० वर्षांची होईपर्यंत मुलीच्या नावे खाते उघडता येते. मुलीसाठी फक्त एक खाते उघडता येते. पोस्ट ऑफिस अथवा राष्ट्रीयकृत बँकांच्या अधिसूचित शाखांमध्ये खाते उघडता येते. किमान १००० रुपये भरून खाते उघडावयाचे आणि त्यानंतर रु. १०० च्या पटीत रक्कम जमा करता येते. एका आर्थिक वर्षात किमान १००० रु. जमा करावे लागतील व कमाल १,५०,००० रुपये जमा करता येतात.

यावरील व्याजदर २०१४-२०१५ साठी ९.१ टक्के आहे. यावर वेळोवेळी सरकार व्याजाची घोषणा करील आणि वार्षिक चक्रवाढ तत्त्वावर ते मोजण्यात येईल. खातेधारकाचे वय १८ वर्षे झाल्यावर शैक्षणिक खर्चासाठी खात्यातून शिल्लकीच्या ५० टक्केपर्यंत रक्कम एकदाच काढता येईल. खाते उघडल्या तारखेपासून २१ वर्षे पूर्ण झाल्यावर किंवा १८ वर्षे वय झाल्यावर खातेधारकाच्या लग्नासाठी यापैकी लवकर घडणाऱ्या घटनेच्या वेळी खात्याची मुदतपूर्ती होईल. भारतात कुठेही एका पोस्ट ऑफिसमधून दुसऱ्या पोस्ट ऑफिसात / एका बँकेतून दुसऱ्या ठराविक राष्ट्रीयकृत बँकेत खाते हस्तांतरित करता येईल. ही योजना २०१६ पासून लागू आहे तेव्हा आपल्या मुली अथवा नातीसाठी ही बचतीची व करमाफी मिळण्याची उत्तम सोय आहे.

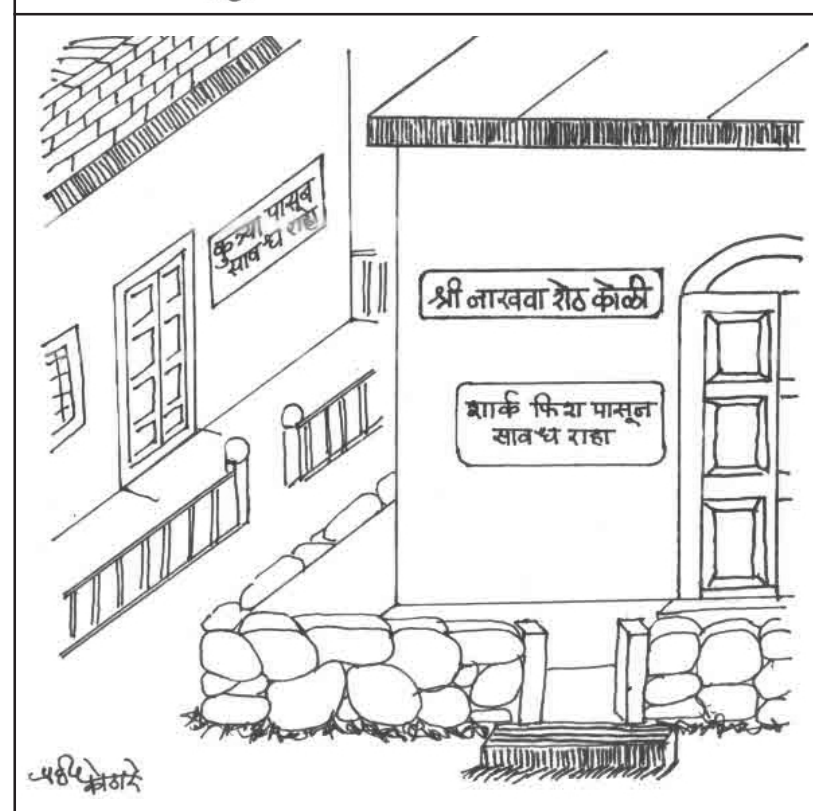
याशिवाय किसान विकास पत्रात कंपन्यांच्या डिबेंचरमध्ये म्युच्युअल फंडाद्वारा आपण गुंतवणूक करू शकतो.

कोठेही गुंतवणूक करताना सर्वप्रथम सुरक्षा, त्यापासून मिळणारे उत्पन्न व आपणास गरज लागेल त्यावेळी आपल्या गुंतवणुकीचा वापर करता येणे हे सर्व निकष पडताळून मगच आपली शिल्लक योग्य ठिकाणी गुंतवावी. जिथे जास्त धोका पत्करू तेथे उत्पन्नही जास्त असते. पण म्हणून हा धोका कितपर्यंत घ्यावा हे आपले आपणच ठरवायला हवे. शिवाय भविष्यातील आरोग्य, शिक्षण, लग्नकार्य यासाठी विमाही उतरवता येतो. पण त्याचे हप्ते देखील उत्पन्नातून वेळच्या वेळी भरले पाहिजेत.

आपण वर्तमानपत्रातून, दूरदर्शन व रेडिओवरून गुंतवणुकीसंबंधी असलेल्या या सर्व माहितीची नावे ऐकतो, वाचतो, पाहतो पण आपल्या कष्टसाध्य उत्पन्नातून काढलेली बचत योग्यतःने करणे खूप महत्त्वाचे आहे आणि हे ज्याला नीट जमले त्याचे अर्थनियोजन उत्कृष्ट झालेच म्हणून समजा!!!

हसरी रेखा

-प्रदीप कोठारे

युवामंच

LOVE YOU JAITT!

-Sanchita Amit Kothare

Jaitt, my sugar boy, who was sitting next to me, looked towards me while he was still trying to solve the rubic's cube puzzle, and asked me, "Mumma, tu kaay kartes?". He was curious to know as he had seen me making faces at my laptop screen. I was chatting with Sanjana (whom I address as "Di") who was asking me to write about Jaitt and his achievements and I was a bit startled as I have never written anything nor have I ever thought of writing a blog.

I replied to Jaitt, "Maushi cha kaam kartey re."

But when it comes to writing something about a son/daughter, a mother is always overwhelmed. And so am I.

I, brave heartedly, decided to write something about my son Jaitt and I, dearly hope that, this article comes very close to the enthusiasm, happiness and talent that he possesses.

Now the BIG question which I have to answer in this blog is: What has my son, Jaitt, done for me to write about him?

Let me try to put my true feelings in words.

Jaitt, who is just a boy of 9 years, is a natural born athlete and at this tender age, represents his School "Children's Academy, Asha Nagar" and Club "VPM Sports Club, Dahisar" at Inter-school and State level athletics competitions.

The discovery of this unique talent of Jaitt came to us (me and my Husband, Amit) as a surprise, as neither of us had any idea about the sport nor did we know how Jaitt developed a liking for Athletics. Yes, he was always a very hyperactive boy, always running around the house, enthusiastic and

energetic. Even while Jaitt was sitting next to me, looked towards me while he was still trying to solve the rubic's cube puzzle, and asked me, "Mumma, tu kaay kartes?". He was curious to know as he had seen me making faces at my laptop screen. I was chatting with Sanjana (whom I address as "Di") who was asking me to write about Jaitt and his achievements and I was a bit startled as I have never written anything nor have I ever thought of writing a blog.

It all started when he was in Jr. Kg. (2010 – 2011). Jaitt won the gold medal at his school's annual sports meet for a fun race. We were ecstatic with his win but never thought about his liking towards athletics beyond that race. However, he again won a bronze in 2012 – 2013 (Std 1) school sports meet. (2011 – 2012 Sr. Kg. was an annual day celebration year for pre primary section. Hence no sports day) Here he was shortlisted to represent the school at interschool meets.

Thus, started the 5 am trainings at Aaksa Beach every Sunday and daily practices at 6 am at Sai Ground, Kandivali. I never have to scold him to get up in time. Just by saying, "Jaitt, practice laa jaaycha aahe naa?" and he is up and ready in just 15 minutes. Also, Jaitt is very particular about his diet, he keeps a check on what he eats and is every bit a Pathare Prabhu seafood freak.

This consciousness about his practices and diet and overall physical fitness is because of his coach Mr. Santosh Amre at VPM Sports Club. At VPM, Jaitt is being groomed to become a long distance runner. His main event is Long Jump and High Jump and he will later progress to Hurdles, 400 m, 800 m races and so on. It has been just 2 years since he has started participating and Jaitt has represented his club at State level competitions. The coaches at VPM Sports Club are dedicated to helping him work towards the next step, that is, "The Nationals" where he will represent the State.

Krish Mankar

-Shweta Raj Mankar

* Won Gold medal for first place in Individual Kumite event for Boys below 8 yrs category in the XXVI Japan Karate Association of India, Maharashtra State championship held on 6th Jan 2008.

* Stood 6th in the Middle School Scholarship Exam in the year 2009-2010

* Stood 11th in the Higher School Scholarship Exam in the year 2012-2013.

* Got the Best Goalkeeper when their team won the final in Div III in Inter School Football tournament MSSA in the year 2011-2012.

* Got Gold medal in the Maths Pravinya and Pradnya exams in both 5th and 8th Std.

* In Cricket, he scored 41 runs in Harris Shield Interschool U-16 tournament on 28th Nov 2012.

* In DSO Cricket Tournament, Krish scored unbeaten 50 runs in their match against Bright Start Fellowship International School on 30th September 2013.

* In Harris Shield Interschool U-16 Cricket Tournament on 11th November 2014, Krish scored his first century in 79 balls.

* In cricket tournament organised by the Ajmera Inter School Premier League, Krish won the Best Batsman and All Rounder award in the U-16

category on 8th February 2015.

* Krish scored 96 runs in the SGSM interschool cricket tournament held at Matunga Gymkhana on February 20, 2015. He also got Man of the Match for the previous match where he took 4 wkts and made 28 runs.

From an early age Krish has been oriented towards sports be it Cricket, Football or Karate. He can pick up any outdoor sport as easily as he can take to Maths, Statistics & IT logic at school. His cricketing skills were honed in his formative years under the tutelage of his Aba in our terrace garden at Dadar, Aba kept bowling off-spin, leg-spin and bouncers at him and he batted all 11 positions.

Contrary to tradition Balmohan Vidyamandir English Medium introduced Football in 2007 as a team sport in the school, having a penchant for outdoor games Krish joined the school coaching and soon became the number one goal keeper for the school team. During that period he also pursued Karate. In 2008, Krish won a Gold medal for first place in Individual Kumite event for Boys below 8 yrs category in the XXVI Japan Karate Association of India, Maharashtra State championship, eventually he has had to give up on Karate at the Brown belt level due to his

(cont. on page 5 col 4)

Besides Athletics he loves origami, cycling, swimming and cricket. Just like athletics, he is always particular about his school assignments. He loves going to school and wants to attend school even when he is unwell!!

We, as parents, let him chose his way and support him the best way we can.

I don't think that I can describe, my sugar boy, Jaitt in

a few words or a paragraph.

Even if Jaitt was nothing like the above, I would still love him and cherish him from the bottom of my heart.

As of now, I am just happy that my son, Jaitt, has started a career that he loves a lot and I will support him in every way possibly till the last of my strength and energy.

LOVE YOU JAITT!

*

YOU MAKE US PROUD !!!

- by Sanjana Kothare

This issue is dedicated to all the achievers of our community who have done us proud in various fields this year; right from a school going young athlete Jaith Kothare to the Living legend of our community Mahesh Kothare. Although the children have a long way to go to reach the heights, their achievements are worth appreciating. We take immense pride when we pat the backs of our people and wish them many more such awards and recognition not only from our country but all over the world. The contribution made by Mahesh Kothare, Sheetal

Talpade, Bageshri Dhurandhar Parikh and Sangieta Rao in their respective fields are known by all and they have been covered through various articles in several magazines besides our very own Prabhu Tarun. However the youngsters, Krish Mankar and Jaith Kothare have been covered for the first time by none other than their own mothers who have been the first support and motivator for these youngsters.

As the saying goes, behind every successful man there is a woman. Although it is usually referred to the wife who stands by her husband, one cannot fail to recognize the contribution of the 'first' woman in the man's life. His 'mother' !!! The first woman

in every man's life who stands by him through all his ups and downs and always wishes only the best for him by supporting and loving him selflessly needs to be appreciated for her innumerable sacrifices that she has undergone through her younger days for the growth and success of her child. This is a small little appreciation on our part to all the achievers as well as the 'women' in their lives be it their wives or mothers as we dedicate a page exclusively for all of you in this issue.

Mahesh Kothare gets honoured by the Chief Minister Devendra Phadnavis with "Udyog Ratna Puraskar" on behalf of "Jagatik Marathi Chamber of Commerce and Industries".

Heartiest Congratulations Mahesh. May you achieve greater heights. Keep going. Our best wishes with you always.

In 2014 - 2015, Sheetal Talpade was awarded 1) Life Time Achievement Award By Vyavasayik Vadyavrinda nirmaata Sangh 2) Best Director Award By Central Revenue Sports and cultural Board, New Delhi for Regional Languages Dramatic Competition for Dept of Income tax, Mumbai 3) Ma Ta Sanmaan And Z Gaurav 2015 for the Marathi Play Dhyantdhyan.

Sheetal was also elected as Director on Board of Directors of Income tax Coop Bank Ltd in the elections held In March 2015 Heartly Congratulations Sheetal

Sangieta Rao was felicitated by the Mayor Snehal Ambekar on behalf of BrihanMumbai Mahanagar palika on Women's Day this year for making Mumbai proud by her valuable contribution in the field of Art and Social service.

*

(पान २ कॉलम ४ वरून)

वयोमर्यादेची अट नाही. तरी भगिनीनो, त्वरा करा. स्पर्धेत भाग घेण्यासाठी २६ एप्रिल, २०१५ या अंतिम तारखेपर्यंत नावे द्या. स्पर्धेत भाग घेण्यासाठी प्रवेश शुल्क रु. ५००/- ठेवण्यात आले आहे. अधिक चौकशीसाठी पुढील व्यक्तिंशी संपर्क साधा.

१) श्रीमती वंदना प्रमोद नवलकर: मो. क्र. ९८२०३३२५८८

२) सौ. वृंदा शाम जयकर: मो. क्र. ९८९२१७५१३८

३) सौ. नीता मि. सेंजित: ९८२०१६६६२८, २८९८५८४८

४) सौ. अक्षदा अ. तळपदे ९८२०८९४७७०.२२०९५९००

५) सौ. नूतन कीर्तिकर: ९६१९१६८१३१, २६०४९१५९

६) सौ. बिंबा म. नायक: ९८३३१२१८८४

*

(cont. from page 4 col 4)

commitment towards academics, cricket & football. During the football season of 2011-2012, Balmohan Vidyamandir English Medium School Football tournament (Boys under 12 yrs) and Krish won the best goal keepers' award at the tournament with only one goal being scored against him in 7 games.

By the year 2010, Cricket was introduced in school and Krish was the first for selection. Having learnt the trade at home he walked straight into the playing eleven. Krish played his first Giles shield match at the age of 10 years, then in 5th Standard, youngest on either side on the playing field. In his first match itself he stood his ground for 30 overs in a partnership of 114 runs with his captain although his contribution was only 14 runs. His first innings came for accolades from all present at the ground for his sheer grit and determination. By 2012, Krish had established himself as the mainstay of the Balmohan cricket team scoring his maiden 50's in DSO Interschool Cricket tournament & the Giles shield.

Krish's performance at the school cricket level has reached a higher level during the season of 2014-2015, he scored his maiden 100 off 79 balls in the Harris Shield Interschool U-16 Cricket Tournament against St Anne's High School and a 96 against Don Bosco High School, Matunga in the SGSM interschool cricket tournament held at Matunga Gymkhana, although both ended in a losing cause. He also led his school team from the front to the Semi Finals of the Ajmera Inter School Premier League (ISPL) organised by The Sports Gurukul with match winning innings of 34, 61 & 51 runs, he also took 8 wickets in the 3 games with his off-spin bowling. For this performance he won the best batsman and the best all-rounder award (certificate & trophy) at the tournament.

Playing cricket and football has not deviated his attention from academics in any manner, He has tremendous interest in subjects like Mathematics, Statistics and logic. His study of these subjects have also led in his achieving 6th rank (Mumbai region) in the Middle School Scholarship Exam in the year 2009-2010 and 11th rank (Mumbai region) in the Higher School Scholarship Exam in the year 2012-2013. His keen interest in Mathematics is amplified through his success in the Maths Pravinya & Pradnya examinations where he won gold medals at both the V & VIII std level.

*

प्रभुतरुण आश्रयदाते

१) सौ. विमल व श्री. माधव नायक,	२२) कै. कमलिनी रमाकांत प्रधान
२) सौ. नलिनी व श्री. रविंद्र रामराव मानकर,	२३) कै. नटवर्य शरद श्रीकृष्णनाथ गणपतराव दळवी
३) सौ. अनामिका बी. ए. एल.एल.बी.	२४) आद्य मराठी लघुलिपीकार कै. भुजंगराव रामचंद्र मानकर
४) कै. नटवर्य नारायण रामराव झावबा	२५) कै. वामन मोरेश्वर प्रभाकर
५) कै. सौ. मोतिराम विनायक जयकर	२६) कै. चंद्रकांत नारायण विजयकर, कै. कुंजविहारी वाय. जी. तळपदे, कै. प्रविण चंद्रकांत नारायण, विजयकर, कै. वैभव कुंजविहारी वाय. जी. तळपदे यांच्या स्मरणार्थ एक हितचिंतक
६) आद्य संपादक कै. विष्णु कृष्ण कोठारे	२७) कै. डॉ. विद्याधर चंद्रकांत नारायण विजयकर यांच्या स्मरणार्थ हितचिंतक
७) कै. रावसाहेब चंद्रकांत बालमुकुंद वेलकर	२८) कै. पूर्णचंद्र केशरीनाथ राव व कै. सौ. शीला पूर्णचंद्र राव यांच्या स्मरणार्थ
८) कै. सौ. सुशीला यशवंतराव कीर्तिकर	२९) डॉ. राम गोविंदराव नवलकर
कै. सौ. सुशीला व श्री. मोरेश्वर वि. प्रधान	३०) सौ. शुभांगी राम नवलकर
९) सौ. मीरा व श्री. रविंद्र नानूजी दळवी	३१) सौ. रीटा आणि श्री. मंदार माधवराव नायक
१०) कै. सौ. शालाका (अरुणप्रभा) शैलकुमार श्रीकृष्णनाथ दळवी	३२) कै. सौ. विजया व श्री. प्रकाश माधव नायक या त्यांच्या आईवडिलांच्या स्मृत्यर्थ उन्मेष प्रकाश नायक
११) कै. श्रीमती चंपुबाई आणि कै. आनंदराव सुंदरजी धराधर	३३) सौ. वृंदा आणि श्री. शाम विनायक जयकर
१२) कै. सौ. रोहिणी (रत्नप्रभा) श्रीकर राणे	३४) कै. श्रीमती जयश्री आणि कै. श्री. जयवंत विश्वनाथ कीर्तिकर स्मृत्यर्थ श्री. उमेशचंद्र जयवंत कीर्तिकर
१३) सौ. निलीमा व श्री. सृजन केशवराव राणे	३५) कै. श्रीमती प्रतिमा आणि कै. श्री. धाकलेश्वर बाळाजी जयकर स्मृत्यर्थ सौ. सुप्रिया उमेश कीर्तिकर
१४) कै. श्रीमती रोझाबाई आणि कै. बाळाराम केरोबा नायक	
१५) कै. शरद विनायक कीर्तिकर यांच्या स्मरणार्थ अनामिक	
१६) कै. सौ. दिलीप रघुनंदन कोठारे	
१७) कै. श्रीमती कमलजा आनंदराव अजिंक्य	
१८) कै. दिवाळीबाई व कै. डॉ. वामनराव आनंदराव विजयकर	
१९) कै. विष्णुराज बाळाराम नायक	
२०) अॅड. सदाशिव आनंदराव धुरंधर	
२१) कु. कस्तूर मोठाबाई जयकर	

राममंदिर (रामवाडी) येथील अबीरोत्सव

दिनांक ६ मार्च रोजी रामवाडीतील विठोबा कान्होजी कोठारे राममंदिरात सालाबादप्रमाणे अबीरोत्सव साजरा झाला. त्याआधी १ मार्च रोजी ह. भ. प. मणेरिकरबुवांचे कीर्तन झाले. रॅण्डला मारणाऱ्या चाफेकर बंधूंच्या पदस्पर्शाने पावन झालेल्या या मंदिराची देखभाल श्री. अरविंद धुरंधर निष्ठेने करीत असतात. परभी टोपी, डगला, पितांबर या वेषात अरविंद धुरंधर सर्वांच्या स्वागतासाठी अबीरोत्सवात सज्ज होते. काही विश्वस्तांनी त्यांना साथ दिली. या उत्सवात श्री. हेमंत बर्वे यांचा स्वातंत्र्यवीर विनायक दामोदर सावरकरांच्या विचारधारेवर कार्यक्रम झाला. कार्यक्रम म्हणण्यापेक्षा हिंदुत्वाचे आग्रही प्रबोधन झाले. ते स्वतः 'स्वातंत्र्यवीर सावरकर' या चित्रपटात बाबाराव सावरकरांच्या भूमिकेत होते. श्री. शरद पोक्षे, सु. ग. शेवडे आणि हेमंत बर्वे यांनी सावरकरांच्या हिंदुत्ववादाच्या प्रचाराला वाहून घेतले आहे. 'सप्तसिंधू'चा प्राकृतात 'हप्तहिंदू' शब्द झाला. त्याचाच पुढे 'हिंदू' बनला. या प्रदेशात राहणारे ते सगळे (यवनासकट सगळे) हिंदुस्तानी! त्यामुळे हिंदुधर्म इतर धर्मियांसारखा हेकट, संकुचित, केवळ धर्मप्रसारासाठी मानवतेचे नुकसान करणारा वा आक्रमक नाही. मात्र राम कृष्ण ही त्याची दैवते आवश्यक तेथे शस्त्र धारण करणारी आहेत. अशावेळी अहिंसात्मक धोरण कामाचे नसते; असे म्हणत त्यांनी गांधीवादाची खिल्ली उडवली. नेहरुंचे धोरण मोडीत काढले. सावरकर. टिळक, सुभाषचंद्र बोस यांचे स्वातंत्र्यसमर आळवले. अगदी ज्ञानेश्वर, तुकाराम, रामदासापासून

समता, स्वातंत्र्यासाठी चालणारी धडपड त्यांनी प्रभावीपणे सांगत 'वंदे मातरम्!' हेच राष्ट्रगीत असले पाहिजे असा आग्रही सूर लावला. तीन तास चाललेल्या या कार्यक्रमात श्री. मंदार भिडे आणि पल्लवी केळकर यांनी अप्रतिम स्वरात विविध अभंग, गीते सादर केली. पंडित यांची तबल्यावर उत्कृष्ट साथ होती. कार्यक्रमातील विचारप्रसाराचे रूप जाणून बर्वे यांनी मध्यंतराला फाटादिला. त्यामुळे कार्यक्रम चालू असतानाच उपस्थितांना गुलाबपुष्प, अत्तर आणि कॉफी देण्यात आली. त्या गुलाबाचा नेहरुंच्या उल्लेखावेळी प्रतिक्रमात्मक वापर बर्वे यांनी बहारदार केला. 'इतिहास विसरला की भूगोल बदलतो'. म्हणून खरा स्वातंत्र्येतिहास शाळाशाळातून शिकवला पाहिजे. श्लोकातून मुलांवर संस्कार केले पाहिजेत, परदेशी वस्तूंचा वापर टाळला पाहिजे... अशा अनेक गोष्टींचा आग्रह त्यांनी धरला. मूळ 'वंदेमातरम्' (आनंदमठ कादंबरीतील) पाच कडव्यांचे त्यातील नेहमी न गाईल्या जाणाऱ्या कडव्यांच्या सादरीकरणाने या कार्यक्रमाची सांगता झाली. 'जनगणमन' या राष्ट्रगीतासारखाच मान उपस्थितांनी 'वंदेमातरम्'ला उभे राहून दिला. *

अभिनंदन

- * नुकत्याच झालेल्या मिस इंडिया स्पर्धेत दुसऱ्या आलेल्या स्पर्धकाची वेशभूषा सौ. दीप्ति धैर्यवान यांनी केली होती.
- * मी मराठी LIVE या वृत्तपत्राच्या रविवार पुरवणीमध्ये आर्किटेक्ट उज्वला गोविंदराव आगासकर यांचा नाशिकच्या मंदिरावर प्रदीर्घ लेख प्रसिद्ध झाला. *

प्रभुतरुणाची डायरी आत्याबाई नाव बोला

कु. मान्या (माही) मिथिल नवलकर

नारळसाखर दिला

१५-०३-१५ मोनीत (मिनकित) रसिक विजयकर, भावना रवींद्र कडगे (आं. ज्ञा.)

मरण

श्री. शरदचंद्र आनंदराव कोठारे	वय ८६	खार
१०-०३-१५ श्री. नैषाध माधवराव विजयकर	वय ६२	सांताक्रूझ
१७-०३-१५ श्री. विजयचंद्र दत्तात्रय कोठारे		अंधेरी

पाठारे प्रभुसोशल समाजाचा १२७वा वर्धापन दिन (गुढीपाडवा)

पाठारे प्रभुसोशल समाजाने आपला १२७वा वर्धापन दिन गुढीपाडव्याच्या शुभमुहूर्तावर शनिवार दिनांक २१ मार्च २०१५ रोजी खारच्या हाऊसिंग सोसायटीच्या सभागृहात डॉ. अश्विनी देसाई (वाघ) यांच्या अध्यक्षतेखाली हाऊसफुल्ल गर्दीत साजरा केला. रघुनाथ भागवत रचित सरस्वतीवंदनाचे कार्यक्रमाचा आरंभ श्रीमती क्षमा कोठारे, सौ. रजनी कोठारे व सौ. योगिता नवलकर यांच्या सुरेल स्वरात झाल्यावर समाजगीत (नलिनी तळपदेकृत) सादर झाले. त्यानंतर समाजाचे विश्वस्त श्री. माधव जयकरांनी आपले मनोगत व्यक्त करताना पाडव्याचे महत्त्व, सध्याचे मन्वंतर याबाबत विवेचनपूर्ण मते व्यक्त केली आणि समाजाच्या सभासदांना सोशल समाजाच्या गंगाजळीत मोलाची भर घालण्याचे आवाहन केले. समाजाच्या अध्यक्षा श्रीमती स्वाती राणे यांनी प्रास्ताविक करताना, आजच्या काळात शुभेच्छा देण्याचा अतिशय उचित असा विचार प्रगट केला. त्यांनी समारंभाच्या प्रमुख पाहुण्या डॉ. सौ. अश्विनी देसाई (वाघ) यांचा थोडक्यात नीटस परिचय करून देऊन त्यांना पुष्पगुच्छ आणि भेटवस्तू देऊन सन्मानित केले. श्रीमती नलिनी तळपदे रचित व श्री. राजन चितळे यांनी संगीतबद्ध केलेले अध्यक्ष अभिनंदन गीत सौ. सुहास नंदकुमार विजयकरांनी अतिशय मधुर स्वरात तयारीने सादर केले. सुवर्णपदकप्राप्त मानकऱ्यांचा परिचय सौ. स्वाती जयकर व श्री. जयंत कीर्तिकर यांनी करून दिल्यावर अध्यक्ष यांच्या हस्ते त्या मानकऱ्यांना सन्मानित करण्यात आले. माननीय अध्यक्ष डॉ. सौ. अश्विनीनी आपले विचार प्रेक्षकांसमोर व्यक्त करताना, आपले आईवडील हे सोशल समाजात कार्यरत असल्याने लहानपणापासूनच माझे समाजाशी नाते जोडले गेले आहे. सोशल समाज हे शैक्षणिक पुरस्कार देऊन विद्यार्थ्यांना उत्तेजन देण्याचे अतिशय मोलाचे कार्य करीत असल्याचे सांगून विद्यार्थ्यांनी त्यांच्या शैक्षणिक कारकिर्दीत यशस्वी होण्यासाठी कसे परिश्रम घ्यावेत व आपला उत्कर्ष कसा साधावा, याबाबत उपदेशपर मार्गदर्शन केले. हल्ली

मुलगा-मुलगी असा भेदभाव पालकांकडून केला जात नाही, हे मी माझ्या स्वतःच्या अनुभवावरून सांगते, ही खरंच आशावादी परिस्थिती आहे, असे त्यांनी नमूद केले. त्यांनी सोशल समाजाला या वर्धापनदिनानिमित्त दहा हजार रुपयांची भरघोस देणगी दिली. याप्रसंगी सुमारे अडतीस हजार रुपयांची भर समाजाच्या गंगाजळीत पडली. विद्यार्थी गौरव गीत सादर झाल्यावर शैक्षणिक पुरस्कारांचे वितरण अध्यक्ष यांच्या हस्ते झाले. आभार प्रदर्शन सौ. पल्लवी कोठारे यांनी सुविहितपणे केले. देणगीवाचन श्री. निकोलाय कीर्तिकर यांनी केले. संपूर्ण कार्यक्रमाचे सूत्रसंचालन सौ. नीता सेंजित यांनी नेहमीच्या सफाईने केले. कार्यक्रमातील सर्व गीतांना संवादिनीवर श्री. वसंत मोरे व तबल्यावर श्री. शशिकांत शिवडेकर यांनी साथ केली. या कार्यक्रमासाठी श्री. सुनील जयकर यांनी उपस्थितांना चहापानाची व्यवस्था प्रायोजित केली होती. तसेच सभागृहात उपस्थिती असलेल्या सर्वांत ज्येष्ठ आणि सर्वात लहान व्यक्तीसाठी सरप्राईज पारितोषिकेही प्रायोजित केली होती. श्री. आनंदकुमार नवलकर (वय वर्षे ८९) आणि ह्यिधाना विक्रम जयकर (वय ५ महिने २१ दिवस) यांना प्राप्त झाली. राष्ट्रगीतानंतर समाजातर्फे देण्यात आलेल्या कुल्फीचा आस्वाद घेत या समारंभाची सांगता झाली.

अतिशय नियोजनबद्ध व सुविहित कार्यक्रम झाल्याबद्दल उपस्थितांनी समाजाच्या कार्यकारिणीचे कौतुक केले.

*

खास पाठारे प्रभूंचा ताशा

मुंजी, लग्न, वरघोडा आणि वरातीसाठी संपर्क:-

श्री. मंगू ताशेवाला

मोबाईल नं.:
९९२०५८२२६५/९९३०८३८६९९
पत्ता:
खोली क्र. ७, पहिला मजला, (जयश्री मसाला वर), बिल्डिंग नं. ६७/६९, कामाठीपुरा ७वी गल्ली, एम. आर. रोड, मुंबई-४००००८

हे मासिक मुद्रक, प्रकाशक श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर यांनी मालक बोर्ड ऑफ कंट्रोल प्रभुतरुण करिता मे. स्नेहेश प्रिंटर्स, ३२०-अ, शाह अँड नाहर इंडस्ट्रीयल इस्टेट, अ-१, धनराज मिल कंपाऊंड, सीताराम जाधव मार्ग, लोअर परेल, मुंबई-४०००१३ येथे छापून पारिजात बी-३, युनियन बँक एम्प्लॉईज को-ऑप. हौ. सोसायटी, पटेल इस्टेट, जोगेश्वरी (प.), मुंबई-४००१०२ येथे प्रकाशित केले.

संपादक: श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर

RNI NO. 14613/67